

UDVARHELYI HIRADÓ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:
Egész évre 4 f., fél évre 2 frt., negyed évre 1 forint.
Egy szám ára 8 kr. — Községek-, körjegyzők- és tanítóknak egész évre 3 frt. — Megjelen hetenként egyszer, vasárnap.

Felelős szerkesztő: **Cs. Szabó Kálmán.**

Szerkesztő
és laptulajdonos: **Becsek Aladár.**

Hirdetések a legolcsóbban számítottak. A bélyeg díj külön minden beiktatásnál 30 kr. Nyilttér sora 25 kr.
A hirdetés és nyilttér díja előre fizetendő.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D Fia könyvnyomda

Az emberi élet megbecsülése.

Ama mélyreható törekvések, melyeket a tudomány azon czélból kifejt, hogy az emberi életet meghosszabbítsa s veszélyek s betegségek ellen megóvja, ékesszóló bizonyítékai annak, mennyit haladt az élet megbecsülése kulturánk mai állapotában. Tudósok és kutatók a tudomány különböző ágaiban erejüket, sőt életüket is kockáztatják, sőt feláldozzák, hogy az emberiség számára új vívmányokat teremtsenek annak physikai léte fentartására és meghosszabbítására. Mig a higiénia, századunk egyik legujabb terméke, minden óvó intézkedések igénybevételével, az emberi életet a test és a lélek minden baja ellen biztosítani igyekszik, addig a vegytan mindenféle találmányokat hoz létre, hogy tápláló kezeket nyujthasson mindazoknak, a kiknek szervezete a normalistól eltérő táplálkozást igényel. Az emberi élet a legfőbb tőke az állam háztartásában

A tudomány eszerint minden rendelkezésre álló eszközzel azon van, hogy azt minden fenyegető veszély ellen az ellenállási erő megfelelő mértékével ruházza fel; a humanizmus pedig appellál minden egyes emberi szívhez, hogy azt a szegény és szenvedő embertársak gyámolítására fogékonnyá tegye és serkentse.

Kórházak a kereszténység már első századában emeltettek és azóta ezek a nyomorgó emberiség sürgős szükségletei gyanánt állanak előtérbe. A humanizmus szelleme nemcsak e tekintetben tesz eleget a segíteni vágyó szív szótának, hanem egyéb közhasznú és áldásos intézményt is teremt; otthont nyujt az árva, szellemileg ki nem fejlett gyermekek számára, hogy ezeknek köréből is esetleg hasznos tagokat

neveljen az emberi társadalomnak. Gyógyíthatatlan betegek is asylumot találnak immár, a melyekben az ápolók gyöngéd keze tovább szövö életük meg-megszakadó fonálát.

A meleg emberszeretet ezen törekvései mind produktumai művelődésünk haladásának s eredményei érzelmeink finomuló voltának. Mindezt megkülönböztet bennünket a vad néptörzsektől, amelyek az előregedett és beteg embereket elhagyják vagy megölik, valamint a csenevész vagy nyomorék csecsemőket is elpusztítják. A test kiméltése és ápolása ismeretlen előttük, halálmegvetéssel állnak a veszélyekkel és a legmerészebb vállalkozásokkal szemben. Az életnek ezen csekély megbecsülése folytán a vad néptörzsek tényleg pusztuló és kiháló félben vannak, mig ellenben a statisztika kimutatása szerint a legtöbb kultur népeknél az élettartam átlagának növekedése nyilvánvaló és mint ilyen, tényleg a modern s a közjólétnek inkább megfelelő szokásoknak és erkölcsöknek egyenes eredménye.

Az általános békét célzó mozgalmak, nemkülönben az ezek szolgálatában álló egyetek is korunk jegyében állanak.

Humánus érzésünk visszariad a virágzó emberéletek hekatombáinak láttára, a melyek a háboru pusztításainak áldozatul esnek. Minél magasabb a kulturának foka, amelyen valamely nép áll, annál jobban megbecsüli az élet értékét.

Az elmúlt századokban az ember kedélye nyersebb jelleget mutat és a kegyetlenséghez inkább hozzá volt szokva. Kevésbé becsülték meg az emberi életet, mivel azt nagy katasztrófák és kártékony befolyások ellen kevésbé tudták megvédeni. Mi elődeinknél nagyobb értéket tulajdonitunk neki és tehetségünkhez képest azt meghosszabbítani igyekszünk.

A művelődés haladásával többet és többet is nyujt nekünk az élet, az élvezetek forrásai gazdagabbak, kibővült tudásunk mezeje, újabb meg újabb felfedezések és találmányok mind gazdagabb kincseket hoznak napfényre. Minden egyes egyén többé nem izolált, hanem az egyetemnek egy része, az emberiség egészében egy-egy láncszemnek tekinti magát. Ez által mindenki élete egyönileg változatosabban alakul és minden ember, a ki kötelességeit teljesíti, egyuttal mind megújuló örömeit találja az életnek és azt megbecsülni és megszeretni tanulja.

És mégis, mily gazdag merő ellentétekben, kirívó kontrastokban a mi modern korunk. Az élet megbecsülésével karöltve jár annak megvetése is; az életöröm mellett az élet megutálása is nyilvánul tragikai módon. S mig némelyek földi létüket gondosan megőrzik és a végső kimalás percztől elborzadnak, addig mások azt magoktól eldobják, akár csak egy üres edényt, a melynek tartalma nincsen. De nemcsak anyagi gond, kétségbeesés és más efféle nyomósabb motívumok hajtanak sokakat a halál karjaiba, hanem kisszerű ok, sértett becsületérzés, meghiusult remény, egy kis akadály az élet útján is gyakran elegendő arra, hogy némely embernél a meghasonlás magvát lelkébe elhintse és abban tragikus gondolatot érleljen.

Azok mellett, akik életüket a meghasonlás vagy kétségbeesés perczében önkezüleg kioltják, vannak olyanok is, kik az étellel szemben közömbösséget tanusítanak vagy azt könnyelműen kockáztatják, az élvezetek hajhászása és különféle sportok által vakmerően veszélyeztetik. A balesetek krónikája számtalan esetet jegyez fel, a melyekben vigyázatlanságból, hegymászás, csolnakázás és hasonló alkalmakkor esik áldozatul egy-egy emberi élet.

Asszony historia.

— Irta: K. M. —

Levelet irt az édes anyám, hogy jöjjen haza egy kis családi értekezletre, mert kérik a hugomat és az én hozzászólásom nélkül nem akarják kimondani az utolsó szót.

Olyan örömféle lett volna ez, de bizony nekem nem nagy örömet szerzett. Csak fájni tudott, ha rá gondoltam, hogy elviszik már ezt is hazulról. Tegnap volt talán csak, hogy ott csiperegtünk valamennyien a fészekben és holnap már szét leszünk szórva a nagyvilágba, a hányan annyifelé. Csak a két szomorú öreg üldögél odahaza, csöndesen szemlélgetve az édes, aranyos multat, amely mintha nem is lenne egyéb, csak káprázat, csalóka álom.

Először elszállt az egyik: az még mulatság volt, azután egymásután a többi. Most már erre került a sor, a legszebbre, a szemünk fényére, akivel én olyan büszkén sétáltam végig a nagy utcát, ha hazavetődtem.

Ezután? Szerencse, hogy jó kívül esik a házunk, mert ezután akár be se menjek többet a faluba. Nem lesz ott énnekem a szülői házon kívül semmi örömem.

Másnap délután már együtt ültük a tanácsot odahaza. Azaz, hogy csak én, meg az öregek: a hugomat be nem tudtuk volna édesgetni egy palotáért. Annak minden dolga akkor volt a legsürgösebb oda-künn. Még a fejét se merte bedugni egész délután.

Igazán nehéz volt a helyzet. Két kérő jelentkezett egyszerre, mindakettő rokon. Az egyik falunkbéli. Egyiknek se tudtuk semmi különösebb hibáját: szorgalmas, komoly üzletember volt mindakettő.

— Látod édes fiam — panaszkodott az anyám már egész belebetegszem a nagy töprenkedésbe. Éjjel is alig alszom valamit: mindég ez jár a fejembe.

— Nem jól teszi ám édes anyám — mondtam én — mert nem mi rajtunk áll itt a választás. Mindenki maga keresse ki a párját. Az „eladó” mit szól hozzá?

— Meg nem nyilatkozik egy világért. Azt mondja, hogy a melyiket mi akarjuk: az legyen. Gyerek még a lelkem. Nekem pedig — a jó isten tudja — inkább az a helybeli volna kedvemre. A feje bubjág szerelmes a lányba, jó férj is lesz belőle. És aztán itt maradna a faluban. Szerteszét vagytok mindannyian, legalább egyötök lenne itt a közelemben.

De azért, ha elhatározom, hogy legyen ez, megint csak arra gondolok: hátha épen ez lesz a szerencsétlenebb?

Nagyon sokáig tartott a konferencia. Mind a hármunknak volt szava egyik mellett is, másik mellett is. Utóvégre is meg kellett állapodnunk valaminben. Ugy határoztuk, hogy az egyiket majd bizonyosra mondjuk a hugomnak. Ha látjuk, hogy nagyon örül neki: megmaradunk mellette, de ha észrevesszük, hogy csak szófogadásból nyugszik meg benne, akkor legyen a másik. Hiszen nem lehet az, hogy egy kis lány el tudja rejteni az érzelmeit, mikor azt mondják neki: ez lesz az urad.

Kívül találtam rá valahol a fészker alatt. Épen nagy vitája volt az öreg kotlóssal egy kis csirke miatt, aki kőciba gubanczolta a lábát valahol. A kis semmirevaló olyan rémülten sipított, mint a halálra szánt, az anyja pedig vad haraggal berzegett a hugom felé. Magyar fajta volt, bizonyosan káromkodott.

Megvártam az operáció végét, aztán rátértem a dologra. Tréfásan hajbókoltam előtte.

— Szabad gratulálnom kisasszony?

Nem mutatott semmi kedvet a tréfálkozásra. Komolyan kérdezte:

— Határozatok?

— Igen. No találd ki melyik?

Egy darabig gondolkozott és a kötőjével babrált. Azután rávetette a szemét és félve, szepogve mondotta halk hangon:

— Ez... a... (nem merte a nevét kimondani, csak az ujjával mutatott a fölveg irányában. Ott lákott az egyik jelölt.)

— Nem bizon. Ezt leszavaztuk.

Valami tűz villant ki a szemében erre. Hirtelen, türelmetlenül kérdezte:

— Komolyan?

— De mennyire!

— Nem tréfálsz?

— Ez egyszer nem.

— Esküdj meg!

Ünnepélyes állásba vágtam magam és ujjamat fölemeltem az égnek:

— Isten...

De még ki se mondtam, már a nyakamban

Nem szabad életünkkel oly meggondolatlanul rendelkezünk. Szüleinknek, testvéreinknek, a férjnek, a feleségnek, a gyerekeknek van joguk övéik életére; mindnyájuk érdekei közösek. De a nagyvilág, a kultúra is, a melynek áldásait élvezük, szintén azt a feladatot támasztja mindenkivel szemben, hogy életének tőkét a közjóra fordítsa és tehetségéhez képest az emberiség közös munkájából a részét kivegye. A kit ez az eszme vezérel, a kinek lelkét az áthatja, ez az élet megbecsülésében nem lesz könnyelmű.

Ha azonban az életet kellően megbecsüljük és ehhez képest az élet fenmaradására vonatkozólag a követelményeknek megfelelően, nem szabad figyelmen kívül hagynunk annak mulandóságát is. E gondolat arra fog bennünket tanítani, mikép fogjuk fel az életet és mily megadással, Istenbe vetett hittel és a megengesztelődés érzetével várjuk annak végét.

Még ragyog felénk a fénylő nap, még zug körülöttünk az élet árja, de tul a parton már integet az örök béke pálmája.

G.

Emlék az agyagfalvi réten.

— Felhívás adakozásra. —

A székely nép *Rákosmezeje*: ez az agyagfalvi rét. A végtelen rónasághoz képest egy kis szöveget, de nekünk, székelyeknek egy egész ország: itt ültek, itt hoztak törvényt őseink; itt vitatták meg a székely nép ősi alkotmányát öreg elmével; innét indultak hadba *Atilla unokái* fiatal szívekkel, mikor fekete felleg borította a *hadak útját*; mikor hegyek és völgyek felett végig szárnyalt a költő riadója: Talpra magyar!

Forgassátok a történelem lapjait s elég, ha megállapodtok két helyen, hogy velünk együtt valljátok: az agyagfalvi rét a székely nép *Rákosmezeje*. Ugy tetszik nekünk, mintha fölkelnének mohosult sirjaikból törvényt ülő, törvényt hozó őseink, látjuk őket egyenként: arczukon nemes büszkeségnek, szabad voltak erős tudatának fénye ragyog. És megindult szívvel olvassuk az 1506-ban kelt „agyagfalvi konstitúciót“, melyet e réten alkotának őseink „a pártütők és hívségtelenek aránt“. Megindult szívvel, jóleső büszkeséggel olvassuk, hogy abban az időben, midőn országszerte pártütés zavarja meg a lelkeket, im, a székelység színe-java összegyűl az agyagfalvi réten: eltörölendő „a különféle egyenlenségeket és hitvány szokásokat“; hogy az ő tisztán látó eszméjökben „világosan megjelenék: a békeségnek ellenkezője, az irigység és az egyenes egyességnek ellensége, a kevélység — minden nagy országokat elpusztítanak és az előbbeni állapotokban megrontanak“. És

volt. Ölelt, csókolt jobbról, balról összevissza. Sirt, nevetett, meg újra nekem esett.

— Édesem! Aranyosom! Tudtam, hogy ha te hazajössz, majd jó lesz minden. Alig vártalak. Tudod, ezt ki nem állhattam. A mama szerette és nem akartam a kedvét rontani. Mindig úgy féltem, ha beesteledett, mert akkor jött hozzánk és én gyűlöltem! Utáltam!

Megint nekem esett, azután meg beszaladt, neki egyenesen az öregeknek, azokat cibálta, kinezta nagy boldogságában. Nem tudnak ilyent a színházakban.

Hanem most még hátra volt valami kellemetlen kötelesség: ennek a szerencsétlen furulyásnak tudtára adni az elhatározásunkat. Nekem jutott ki a föladat és én nagyon éreztem nehéz voltát.

Tízszor is elismételgettem hozzámentemben a mondókámat, mégse tudtam előállni vele, mikor odaértem. Hosszas kerülgetés, csürés-csavarás után makogtam csak annyit, amiből megérthette, miről van szó.

Elhalványodott egy kissé és jó darabig nem szólt semmit. Láttam, hogy nagyon fáj a szíve, szinte sirhatnékom volt, úgy sajnáltam.

Végre megszólalt határozottan, férfiasan:

— Add át hugodnak üdvözetemet. Kivánom, hogy legyen boldog.

Többet nem beszélt a dolgról. Tőlem kérdezte, mikor jöttem? meddig maradok? és egyéb ilyes dolgokat.

Estefelé volt, mire hazavetődtem. Hugocskám

alkotának szigorú törvényt a pártütők, a haza és a koronás király ellen hívségtelenségben találtattak ellen. Ha tisztséget visel a pártütő, vesztse tisztjét s számkivetéssel; ha közember: számkivetetés legyen ennek is a büntetése, minden java elpredáltassék s kegyelmet a fejedelmen kívül senki se adhasson, hanem csak az egész székelység.

Im, ilyen egy szabad, a szabadságra érett nép törvényalkotása: bölcs és szigorú. Szabadsága nem fajul szabadossággá s haza és koronás király iránt való hűségben egybeforr minden szív!

Forgassuk tovább a történelem lapjait. Az agyagfalvi konstitúció után negyedszázad esztendő viharzott el a székely nép feje fölött, alkotmányos szabadságát jobbról-balról nyirbálják, már-már szolgaságba süllyed, de „nem fajult el még a székely vér“ s im, hatvanezer székely lelkes arczára hinti sugarát a fölkelő nap — 1848. október 16-ikának reggelén. Mint a hogy Csaba és vitézei visszajönek a maroknyi székely védelmére, úgy kerekedik föl a székely, megvédeni Erdély magyarságát, az oroszva megtámadottat. Hatvanezer székely esküszik örök hűséget Isten szabad ege alatt a koronás királynak, a hazának, a magyar alkotmánynak, a független felelős minisztériumnak. Az utolsó székely nemzeti gyűlés volt az; méltó a székely néphez, méltó ahhoz a gyűléshez, mely az agyagfalvi konstitúciót megalkotá. A hűségük után első gondolatul: békéltető szót a felbujtogatott nemzetiségekhez, de kezöket ott tartják a kard markolatján, ha békéltető szövegnek nem lenne fogantatja...

Vajjon — hogy az agyagfalvi konstitúció szavaival éljünk — nem jelenik-e meg világosan elmenkben az agyagfalvi rétnak nagy történeti jelentősége? Vajjon kell-e bizonyítanunk, hogy a mostan élő nemzedéknek hazafias kötelessége emléket, a dicsőséges multhoz méltó emléket állítani e megszentelt helyen? Nem, nem! Szabad-e kétkednünk abban, hogy minden jó hazafi, kinek hírül megy szózatunk, ennek az emlékek megteremtését elősegíti sikereivel? Nem, nem!

Az agyagfalvi emlék állítására alakult bizottság erős hittel hiszi, hogy első sorban maga a székelység siet leróni a hazafias kegyelet adóját, de meghallja s meghallgatja a nagy nemzet közönsége is kérő szavunkat.

Hisszük erős hittel, hogy a *Székelyföld papjai, tanítói s általában a nép vezetői* minden alkalmat megragadnak s adakozásra buzdítják a népet. Erre a célra a legszegényebbek is lesz egy fillérje.

Hisszük erős hittel, hogy a *Székelyföld pénzügyei* nemes versenyre kelve vesznek részt a hazafias kegyelet e művének megteremtésében.

És hiszük erős hittel, hogy e célra minden *székelyföldi újság* megtalálja az utat olvasói szívéhez s örömmel nyitja meg hasábjait az adakozásoknak.

Az ősök emlékének ápolása, kegyeletes tisztelete több a kötelességnél: *nemzeti erény* ez s jövendőjével sirját ássa az a nép, melynek szívéből ez az

már alig győzött várni, elébem szaladt az utcán és türelmetlenül kérdezte.

— Nos?

— Üdvözetét küldi. Minden jót kíván.

— Egyebet nem mondott?

— Semmit.

Lebiggyesztette az ajkát, mintha nem tetszenék neki valami. Később megint elfogott.

— Mondjad csak: nem sirt?

Iparkodtam megnyugtadni:

— Óhó! volt is eszébe!

A hugom erre kérőleg, majdnem rimánkodva kérdezett:

— De ugy-e mondta, hogy nagyon fáj neki? Ugy-e mondta?

— Nem mondta biz az egy szóval sem.

Idegesen dobbantott a lábával:

— Talán csak sajnálja, hogy nem az ő menyasszonya leszek, vagy micsoda?!

— Bizony édes lelkem még csak ilyet se mondott.

Erre már egészen méregbe jött a kis csitri. Haragosan kapta föl a fejet és dühös pillantással mért végig a levegőben egy láthatatlan alakot. Egy darabig mintha küzdött volna magában, mintha a szavakat kereste volna. Végül kifakadt a legmélyebb megvetés hangján.

— Óh az a majom!

Többet azután nem is kérdezősködött, hanem egész este kedvetlen volt és szóval.

erény kihalt. Multnak és jövendőnek egyaránt szól az agyagfalvi emlék. Hadd álljon és hirdesse a székely nép dicsőségét a multban, nagy nemzeti elhivatását a jövendőben, örökkön örökké!

Benedek Elek.

Haladjunk-e vagy maradjunk?

A félmillió kölcsön felvétele tárgyában indítványt adtak be, melyet a legközelebbi városi képviselői közgyűlésen fognak tárgyalni s melyet tájékoztatás végett, a megoldással együtt, egész terjedelemben közlünk, a mint következik:

„Tekintve, hogy városunk képviselői közgyűlése elé évtizedek óta sok szép terv és megszívlelésre méltó javaslat került ugyan, — de azok közül mai napig kevés valósulhatott meg és így székely anyavárosunk még az erdélyrészi kisebb városok mögött messzire el van maradva;

tekintve, hogy az évek, sőt évtizedek óta vajdó, de már halasztást alig tűrő *közegészségi, kulturális és közszükségleti* intézmények *kész- és elfogadott* tervezetei már régóta fekszenek a városház asztalán;

tekintve, hogy a tervek megvalósulásának legfőbb akadálya mindég a város vagyontalansága, illetve szűkös anyagi helyzete és azon állápontra helyezkedés volt, mely szerént a megvalósításhoz csak akkor lehet kezdeni, mikor a szükséges pénz a város kasszájában készen lesz;

tekintve, hogy a legszükségesebb intézmények létrehozására és a meglévő adósságok konvertálása végett, megközelítő számítás szerint, csaknem *félmillió* forintba van szükség, ez az összeg pedig a város pénztárában csak akkor lesz készen, ha hosszabb lejáratú törlesztő kölcsönt vesznek;

végül tekintve, hogy 250 ezer forintos törlesztő kölcsön felvételét a t. képviselői közgyűlés mult évben immár el is határozta, de ez az összeg előre láthatóan nem lesz elegendő:

tisztelettel indítványozzuk, hogy mondja ki a t. képviselői közgyűlés és utasítsa a tanácsot, az e célból kiküldendő 5 tagu bizottsággal együtt, miszerént haladéktalanul tegyék meg a szükséges lépéseket a város meglévő, vagy ezután szerzendő *ingatlan és ingó* birtokainak és más lehető s ily célra fordítható jövedelemforrásainak biztosítékul leendő felajánlása mellett, *félmillió* forintig terjedhető 5%-os vagy ennél olcsóbb és 50 évre szóló törlesztő kölcsön megnyerése iránt, — mely összeg évi 25 ezer forintot tevő s tőkét is törlesztő kamatjának fedezetül kuttassák fel és mutassák ki a befolyható jövedelmeket, és az ezeken kívül még fedezetlenül maradó összeg biztosítása érdekében terjesszenek elő javaslatot a pótdadó mennyiségére nézve, mely azonban csak mérsékelt és 35%-nál több semmi esetben sem lehet.“

Ez az indítvány, mely még kipótolandó azzal, hogy elfogadás esetében a város hivatalos képviselői, a kiküldendő 5 tagu bizottsággal, mint *küldöttség* kérjék fel vármegyénk főispánját, hogy eszközölje ki ugy ennek, mint a város jövedelemforrásait fokozó s csak imént hozott határozatoknak a kormány által való jóváhagyását.

Könnyen érthető kíváncsisággal várjuk a döntést ezen indítvány felett, mert — meggyőződésünk szerént — részben ettől függ a város jövője.

Haladjunk-e vagy maradjunk?

„Ez a kérdés, válasszatok!“

.. d.

Ujdonságok.

Hymen. Mult hó 25-én jegyezte el *Lántsky* József szentkeresztbányai bányatulajdonos, tartalékos honvéd hadnagy *Csányi* Olga kisasszonyt Kassán. — Ugyancsak a mult hóban váltott jegyet ifj. *Lántsky* Sándor *Deák* András s.-sz. györgyi kereskedő kedves leányával, *Terkával*.

A magyar művészet a párisi kiállításon. A magyar képzőművészek, szobrászok és festők legjobb műveikkel jelennek meg az 1900-iki párisi világkiállításon. *Wlassics* Gyula közoktatásügyi miniszter hű képet akarván nyújtani a magyar viszonyokról, megbizta dr. *Lippich* Elek min. titkárt, a művészeti osztály vezetőjét, hogy erre az alkalomra írja meg a magyar képzőművészetek történetét. *Lippich* el is készítette e művet, melyet francia fordításban ki fognak osztani a magyar kiállításban megforduló vendégek között.

Püspökjelölés. Báró *Bánffy* Dezső, mint hivatalára nézve legidősebb egyházkerületi főgondnok elnöklése mellett a napokban értekezlet lesz oly célból, hogy megállapodásra jussanak az erdélyrészi

református egyházkerület hivatalos püspökjelöltjének személyére nézve. Kétségen kívül az emlegetett érdemek közül azt fogják kijelölni, kinek megválasztása teljes megnyugvást és békét fog létrehozni. Reméljük egyszersmind, hogy csak egy püspöki szék levén a többi aspirans a békés egyetértés érdekében önként fog visszalépni, és így a választás a közóhajtás értelmében és simán fog megtörténni.

Az agyagfalvi székely-émlék. Lapunk más helyén hoztuk *Benedek Elek* írónak az agyagfalvi székely-émlék javára kibocsátott gyűjtőivek lendületes szavakkal megírt felhívását. A gyűjtő-iveket a végrehajtó bizottság a napokban fogja a szélrózsa minden irányában kibocsátani, hogy a magasztos gondolat mentől fényesebb kivitelt nyerjen. Egyik előző számunkban közöltük volt, hogy alig indult meg a mozgalom — melynek élén a székelyföld legigazabb harczosai is állanak — máris szép anyagi eredményeket lehet felmutatni, amelyhez most újabb az Udvarhelymegyei Takarékpénztár is 100 forinttal hozzájárult. Igen hisszük, hogy a nemes ügy felkarolását minden igaz hazafi kötelességének ismerve, ki-ki tehetsége szerint fog filléréivel az ügy kiviteléhez járulni. A kibocsátandó Felhívást a végrehajtó bizottság mintegy 100 tagja fogja aláírni.

Dr. Bedő Sándor ügyvédjelölt, marosvásárhelyi Debreczeni N. János irodavezetője mult hó 24-én az ügyvédi vizsgát szép sikerrel tette le az ottani ügyvéd vizsgáló bizottság előtt. A fiatal ügyvéd alapos tudásával az ügyvédi kar kiváló tagja lesz s mint halljuk, ügyvédi irodáját e hó folyamán városunkban fogja megnyitani.

Elszámolás. Az 1899. február 4-iki *nöcgyleti teaesélyen* felülfizettek: gróf Haller János főispán 8 frt, dr. Lengyel József 4 frt, Kovács Albert 5 frt, dr. Kovács Albertné 1 frt, özv. Török Pálné 1 frt 50 kr, özv. Kis Ferenczné, Persián János 1—1 frt, Gábor Márton, Ilyés Miklós ezredes, gr. Lázár Ádám, Gálffy Endre 1 frt 50—1 frt 50 kr, Hofbauer kapitány, Markóczi kapitány, Györffy Titus, Diemár Gyula, Simó Balázs, dr. Kovács Mór 50—50 kr, dr. Válcsik Ferencz 3 frt, Szabady Tivadar, Fás Gyula, Gáspár István 50—50 kr, Stolosescu Miklós 1 frt, Koncz Ármán, Riemer Gusztáv, Székely Dénes, Kassai Dezső 50—50 kr, Dézsi testvérek 1 forint, Zakor Endre, dr. Solymossy Lajos, dr. Mezei Ödön, Kruder Gyula 50—50 kr, László Domokosné 2 frt, Paál Sándorné 1 frt, Rösler Károly 50 kr, Többen 2 frt, összesen 46 frt 50 kr. (Folyt. köv.)

Személyi hír. Gróf *Majláth* Gusztáv erdélyi r. kath. püspök e hó 1-én, szerdán a r. kath. gymn. ifjúság szentgyakorlatára városunkba érkezett s már a péntek délutáni vonattal Kolozsvárra utazott.

Postaforgalom Romániával. A kereskedelemügyi miniszter a Romániával való határszéli forgalomban váltott levelezőlapok díjazása tárgyában a következő rendeletet adta ki: A magyar-román határszéli forgalomban (egyfelől Erdélynek a magyar-román határtól a Maros folyóig terjedő részei, valamint Beszterce-Naszód s volt Szörény vármegyék, másfelől pedig egész Románia között) váltott levelezőlapok díja a fennálló szerződés értelmében 5 kr, úgy mint ez Magyarország többi részei és Románia közötti forgalomban fennáll.

Megürésedett számvevői állás. Mint értesülünk, *Szabó* Dániel városi számvevő beadta az állásáról lemondását s hosszu, a város szolgálatában eltöltött hivatalnokoskodása után, jól megérdemelt nyugalomba megy. Az állás pályázat útján lesz betöltve.

Kinevezés. A vallás- és közoktatásügyi miniszter *Bokor* Tamás okleveles tanítót a szederjesi állami elemi népiskolához rendes tanítónak nevezte ki.

Az osztr. Elemi Biztosító Részvénytársaság, mely Bécsben 1897-ben nagyiparosok által 4 millió korona teljesen befizetett alaptőkével alakult, működését Magyarországra is kiterjesztette és „*Osztr. Elemi Biztosító Részvénytársaság Magyarországi Fiókigazgatósága*” czég alatt Budapesten (V., Sasutca 14.) képviselőiséget létesített, melynek tagjai *dr. Matlekovits Sándor ur val. bels. tilt. tanácsos*, a társaság igazgató-tanácsosa stb. és *Sebestyén Henrik* ur. Az új képviselőiség működését már megkezdte és egyelőre a tűzbiztosítási ágazatot kultiválja. A társaság hivatásának tartja, hogy úgy a gazdaközönység, mint a gyárak, iparosok és kereskedők érdekeit a biztosítás terén a lehető legbátrabban felkarolja, mit úgy mérsékelt díjak kiszabásával, mint a károk felvételénél szem előtt tartandó kifogástalan méltányossággal annál is inkább elérni vél, minthogy a társaság e tekintetben más biztosító vállalatokkal szemben semmiféle kötelezettségben nem áll.

Az aszfalt ügyhöz. Mint egyik megelőző számunkban említettük, a város képviselő testülete saját kebeléből egy szűkebb körű bizottságot küldött ki, hogy az aszfaltügyet vegye beható tárgyalás alá s a pályázatot hirdesse ki. A bizottság erre vonatkozólag a következő pályázati hirdetményt tette közre: Székely-Udvarhely város mintegy 5000 méter folyójárdát, 1200 méter kapuelőtti bejáratot határozott aszfaltoztatni, melyre a következő pályázatot hirdeti. A járda alapja 10 cm. portland-czementből készítenőd, melynek homok és kavicscsal való keverék-aránya próba következtében lesz megállapítandó. A kapu bejáratoknál 12 cm. vastag beton, mely alapokra a járdánál 2 cm., a kapu bejáratoknál 3 cm. természetes aszfalt alkalmazandó 2 rétegbe öntve. A járdánál szegélyül egy sor élére állított és portland-czementtel összeillesztett elsőrendű 20/10/8 cm. méretű keramit-tégla; a kapu feljárdatoknál három rend lapjára fektetett keramit-téglaszegély alkalmazandó, de alapul az említett 10, illetve 12 cm. betonréteg szolgál. A levezető csatornák czemet-ágyazott aszfalttal bevont kell legyen, melyért külön díjazás nem jár, de a járdaterületbe beszámítódik. Ezen csatornához szükségeltető ércfedő a várost terheli. Zárt ajánlatok 1899. évi márczius hó 8-án délután 3 óráig a város polgármesteréhez benyújtandók, melylyel egyidejűleg bántépénzül 1000 frt készpénz vagy óvadékképes papír terjesztendő be. Ez összeg a szerződő fél által 10%-ra lesz kiegészítendő. Az ajánlatok felbontása és elbírálása márczius hó 8-án d. u. 3 órákor veszi kezdetét. A tanács fentartja jogát az ajánlattevők bármelyikével a szerződést azonnal megkötöni. Természetes aszfalt poralakban és mintakoczká bemutatandó.

A marosvásárhelyi templom eltolatása. Századvégi idea foglalkoztatja ezidő szerint a marosvásárhelyieket. Nem kisebb dologról van szó, minthogy a Széchenyi-téren emelkedő róm. kath. templomukat egyszerűen át akarják hozni a téraek másfél méterrel magasabban fekvő tulsó végére, honnan a templomnak alkalmasint sokkal szebb kilátása lesz. A templomeltolás részletes tervét *Bobula* budapesti építész, *Horváth* Gyula és *Friestedt* chikagói építész-mérnökök, akik már jó idő óta Marosvásárhelyt tartózkodnak, együttesen dolgozzák ki. A költségeket már ki is számították. Az egész művelet nem kerül többé harmincezer forintnál. A Ferenczrendi egyházi főnökség már el is fogadta a kedvező ajánlatot és minthogy már úgy is benne vannak a tervezésben, egyuttal elhatározták, hogy a telek üresen maradó részére egy háromemeletes palotát építenek.

Márczius 15-ike és Kossuth Lajos halálának évfordulója. Egy bécsi tanár, a kinek nevét minden ország nagy városában ismerik, hol valaha körkép volt, inkognito megnézte a *Bem-Petőfi körképet*. Kritikája — pedig az ő bírálata a legilletékesebb — csak most tudódott ki s ez röviden annyi, hogy „*mindama körképek közül, melyeket valaha látott, művészi tekintetben a Bem-Petőfi körkép a legelső.*” Hozzátehetne volna a derék professzor, hogy egyben a *leg hazafiasabb* is. Hazafias indító ok — szabadságharcunk félszázados jubileuma — hozta létre; hazafias a tárgya, szabadságharcunk egyik diadalmos csatája, Nagy-Szeben bevétele; főalakjai: Petőfi, Bem apó, hazafias a kompozíciója, magyaros minden ízében. Ez a hazafias megnyilatkozás most is a márczius hónap két nagy ünnepnapján, az örvendetes márczius 15-én és a gyászos napon, Kossuth Lajos halála évfordulóján. Művészi kivitelű, diszes emlékérmek jönnek a mai nappal forgalomba, rajtuk Petőfi és Bem remek képmásával.

A korcsolya-egylet tánczoszoruja. Fényesen sikerült tánczoszoru volt tegnap a vármegyeház nagy fényben ékeskedő dísz- és mellékterméiben. Csodás, káprázatos világ tárult ott elénk. Igazán szép tavasz. A ki látta, elképzei a telet pusztításával, fákat kitépő viharával, ki hallotta zugását fergetegnek, vonítását a befagyott tavak partján az éhes fenevadnak: az tudta csak igazán mérlegelni értékét annak a tavasznak, amely tegnap öste, ott benn a tereben elénk tárult. Szép tavasz, május volt az, virágos az erdő, mező, hangos a madárdaltól, terhes az édes illattól.

Ugy képzelem azt el, mint mikor künn járok a szép, szabad természet ölén s elbámulom egy kicsi tavaszi tónak édes, titkos életét. A parton a zöld nádás (a mamák) zizeg csodás dolgokat a vizek mélyén lévő tündérvilágról, annak jövőjéről; míg a tó közepéről a kék, rózsza, sárga liliom (fiatal asszonyok, leányok) pajkosan integetnek felénk. A víz tiszta s meglátta benne magát az égbolt, a jó Isten, a kinek

a szeméből egy kihullott könnycsepp vala e téli hótól megmaradt kicsinyke tó. Fölöttünk és mellettünk az ég s minket a közepén eltakart az onyészetbe játszó horizon kékes, illatos levegő-fátyola...

Városunknak csak tánczestélyt, minden egyéb-től mentesen a korcsolya-egylet szokott évenként rendezni s olyan elfogadottá vált ez ma már, hogy itt szokták a mamák lányait — ha erről eshetik szó — bemutatni. Természetesen már hetek óta e körül forog az egész világegyetem, mikor Rózsika kisasszony Rosaliévá avansziroz, mikor először lép a világot jelentő bálterembe.

A multság kilencz órákor vette kezdetét s a husz tagú rendező bizottság — melynek jelvénye egy K. E. monogrammal himzett Mária-Terézia vörös szalag volt — mindent elkövetett a lehető legjobb hangulat felkeltésére, amely neki teljesen is sikerült s fesztelenség s jókedvben messze kimagaslott az efféle multságok közül. A négyeseket mintegy 30 pár tánczolta.

Ott láttuk a notabilitások közül: Gróf *Haller* János főispánt, *Illyés* Miklós ny. ezredest, *Ugron* István árvaszéki elnököt, *Diószeghy* Samu főmérnököt.

Jelen voltak a hölgyek közül:

Asszonyok: Esztergár Bálintné, dr. Egyed Balásné, Félegyházy Antalné, Gálffy Kálmánné, Gölczy Lajosné, Homolay Lajosné, Jakab Gyuláné, Jeney Albertné, Jánosy Gyuláné, dr. Kovács Mórné, Krausz Ernőné, dr. Lukácsffy Istvánné, Madaras Gáborné, Novák Károlyné, Perszián Jánosné, Steinburg Ottóné, Szabó Károlyné, Ugron Istvánné, stb.

Leányok: Bartha Margit, Félegyházy Mariska, Jakab Erzi és Ilonka, Jánosy Sarolta és Iluska, Léstyán Juczika, Novák Eliz, Piskóti Irénke, Steinburg Viktorin, Szabó Ilonka, Zágoni Birike stb.

A székely fiukért.

A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara évek óta jótékonytárgyakat gyakorol szegény székely fiuknak különböző mesterségekben való kiképzésével.

Főczélja a kamara ez akciójának abban áll, hogy a szegénységük és árvaságuk miatt Romániába való kivándorlásra szorult székely gyermekek visszatartassanak és az elnemzetietlenedéstől megmentessenek. További célja pedig az, hogy az a népmozgalom, mely a székelyföldről eddig Románia felé irányult, inkább hazánk belseje felé tereltesse.

E végből alkalmat nyújt a szegény székely gyermekeknek különböző mesterségek tanulására s lehetőleg továbbra is gyámolítani törekszik, hogy mint önálló honpolgárok idehaza is tisztességesen megélhessenek. Így egyfelől kapcsolót létesít a Királyhágon tuli magyarok és a székelyek között, másfelől a székely ipar és kereskedelem fejlődésére is hat.

E jótéteményt a székely nép kellőképp méltányolja és igyekszik is igénybe venni.

Évenként 300—400-ra megy az így elhelyezett szegény gyermekek száma, kiknek neveltetéséről a magyar kormány jóakaratu támogatásával, a kamara gondoskodik eladdig, míg tanulmányaikat bevégezik.

Azontul azonban, sajnos, nem áll a kamara módjában további támogatást nyújtani, jóllehet ezen vagyontalan székely ifjak közül legtöbben még támogatásra szorulnak akkor is, mikor önállókká akarnak lenni.

A kamara pedig azt óhajtaná, hogy ezek a székely ifjak az élet harczában ne szóródjanak el, hanem térjenek vissza az erdélyi részekbe, a székelyföldre és itt telepedjenek meg. Hogy ezt elérhesse, *pénzalapot* szándékozik teremteni, melyből az érdekes székely ifjak akkor, mikor üzletet nyitának, a legszükségesebb szerszámok és munkaanyagok beszerzése erejéig segíyezettének.

A gyűjtést eziránt társadalmi uton meg is indította, de sajnos, eddig nem sok eredménnyel, mert a székely nép bár melegen érdeklődik e hazafias ügy iránt, szegénysége miatt megfelelő áldozatot hozni képtelen.

Azért most már utalva van, hogy a gyűjtést lehetőleg az ország egész területére kiterjessze.

Bizalommal és azzal a kéréssel fordulunk a nagyközönységhez, hogy ez emberbaráti s egyszersmind hazafias ügyet fölkarolni s nagybecsű adományával a „Székely ipar-alapot” gyarapítani méltóztassék.

Reméljük, hogy a székelyek érdekében megindított ezen nagyhorderejű és gyakorlati irányu mozgalommal minden hazafi rokonszenvezni fog s ki-ki tehetsége szerint, bár fillérekkel, hozzájárul a cél eléréséhez.

Az adományokat kérjük lapunk szerkesztőségébe küldeni s mi azokat esetről-esetre nyugtázni fogjuk.

Színház.

Szombaton, 25-én, két francia írónak szellemesen összeállított három felvonásos bohóza *Mitörént az éjjel* került színre. No annyi szent igaz, egy cseppet sem volt alkalmas a darab arra, hogy családostól meg lehessen azt nézni, meg aztán ezek a francziából átültetett darabok többnyire olyan frivolak, hogy ezzel lerontják magyarosító, mivelő hatásukat. Tény, hogy közönségünk már annyira el van kaptva az ilyen színtermékekkel, hogy ha pirulva is, de szívesen nézi végig, a mit eléggé bizonyít az is, hogy a — még mindig középkori sötétségbe burkolt — nézőteret majdnem egészen megtöltötte. A szereplők nagyrésze, leszámítva egy s más fogyatékoságot, szerepüket eléggé érvényre is emelték, a mihez különben már maga a szöveg szellemes mondásaival is hozzájárult. Igen jó volt *Hidassy Poulard* és *Majosházy Eszter*, Szerafina szerepében, a ki különben ez alkalommal, színpadra nem illő szavakkal töltötte meg azt. *Barts Anna* (Susanne) impozáns megjelenésével, rokonszenves külsejével kellemes benyomást keltett, s énekével csak emelte az illúziókat, s a Bál után keringőjeért nyiltszínen hosszasan megtapsolták. Ismételten jónak bizonyult *Sajó* (Dr. Blanchson), csak rontotta a hatást szerepéhez nem illő fiatal arczával. A szereplők egészben véve meg lehetnek elégedve azzal a rokonszenves fogadtatással, melyben a közönség őket ez este részesítette.

Vasárnap Géczy István *Gelei kis király cz.* népszínműve ment. A darabban van sok megkapóbb részlet, különösen az expositio nagyon ügyesen indul meg, de nagyjában véve a mű nem eléggé egységes s nem fokozatosan fejlődő. A második felvonás elapadosodik és a harmadik felvonás dissonanciával, a hős nem indokolt bukásával végződik. Az előadás meglehetősen kerekded és egyöntetű volt. *Barts Aranka* szépen, sok temperamentummal, helyes felfogással alakította Galamb Eszter szerepét s kellemesen csengő, iskolázott hanggal rendelkezik. *Gulyás M.* játékában (Novák gazda) ellenben több melegség és élénkebb temperamentum lehetett volna; hangja is gyenge, általában véve azonban eltalálta az alaphangulatot. *Sajó* (Tardó Imre) itt-ott kissé feszes volt, de a hol belemelegedett szerepébe, ott kellő bensőséggel tolmácsolta az érzelmek hullámzását. *Hidassy Barna* Miklós szerepében nem tagadta meg komikus vénáját és úgy neki, mint *Nagy Aidának* (Zsófia) rokonszenves játéká-

val sikerült megnevetetni a közönséget; kijutott e tetszésből *Majosházy Eszternek* (özv. Nehézé) is. *Lorándy* (Kovács Endre) nem aknáta ki teljes hatással a szerepében rejlő drámai momentumokat és csak fővonásokban sikerült neki az intrikus gépész visszatetsző egyéniségét érvényre juttatni Népcsoportosulásoknál. Mint a milyenek e darabban is előfordulnak, ügyelni kell arra, hogy az aeshetikai szép hatása gondosan betartsék, különben komikussá válik.

Hétfőn, 27-én *Dreyfus kapitányt*, Derék Antal 7 felvonásos színművét adták. Valóban reszkurozott dolog volt ez eddigi pár este után bérlétszűnetet csinálni, s hogy az nem felelt meg a társulat részéről hozzáfűzött várakozásnak, szomorúan igazolódott be. A bérlők közül talán senki sem váltotta be szelvényét, így tehát az első széksorok tátongtak az ürességtől, s csekély kárpótlást nyújtott az, hogy a karzatot a leszakadástól lehetett féltetni. A *Dreyfus*-esetét Derék dramatizálta, a ki eddig mint a Buzavirág népszínmű szerzője és az Eleven ördög librettistája szerepelt az irodalomban, *Dreyfus (Sajó)* a drámában magára haragítja de Ceaux Blancheot (*Nagy Aida*), egy igen szép dómát, akinek bűnös szerelmét visszautasítja. A leány szövetezik *Walsin (Gulyás)* gróffal és celszövényeikkel tönkreteszik *Dreyfust*. *Blanche* — a fátyolos hölgy — utóbb le akarja löni *Walsint*, de önmagát sebt meg és meghal. Az utolsó képből *Dreyfus* az ördögzigetén van és vízió gyanánt látja a *Zola-pőr* lefolyását. Jó volt *Keller J.* a *Du Paty de Clam* őrnagy szerepében, azonban szereptudással nem igen dicsekedhetett. Külön említem föl *Barts Arankát* — *Dreyfus*-ét — aki népszínmű énekesnő voltára igen jó drámai erőnek bizonyult.

Kedden, a budapesti vígszínház másodszori darabja, a 3 felvonásos *Durand és Durand* került színre, türethető be: annál is és összejátekkel, félig telt ház előtt. A szereplők közül *Füredi* említjük fel, a ki elég jól interpretálta a büszke *Coquardier* apóst, ugyszintén *Lorándit* és *Gulyást*, akik a két *Durand* szerepét alakították kellő ügyességgel. Jó volt még *Majosházy Eszter* is.

Szerdán a *Nebántsvirág*, Hervének e népszerű, kedves zenéjű és mulattató operettjének előadása esett, Ezen operett elévülhetetlen varázsa mellett bizonyít az a körülmény, hogy még a darab megcsontítása, a dekoráció hiányossága és az egész inscenizálás fogyatékosága esetén is többé-kevésbé hatást gyakorol. Számolva tehát a színpad térszűkével, a ki-

állias szegényes voltával és azzal, hogy a kar 2—3 tagra zsugorodik össze; az előadás elfogadható volt. Siker: *F. Barts Aranka* alakításához fűződik, mint *Danise de Flavigny*, a ki diszkrét játékával és modulációkban gazdag énekével méltó tapsot aratott. *Hidassy* játéka sok helyt szintelen és elmosódott volt és csak ott érvényesítette igazán a „vis comicit”, a hol már a helyzet természetében is rejlett a nevelésnek magva. *Lorándy* mint *Champlatreux Vicomte*, rokonszenves megjelenés volt ugyan, de sem alakító tehetségének ereje, sem pedig énekének terjedelme és iskolázottsága nem úti meg a követelmények magasabb mértékét, *Keller Chateau Zsibü* őrnagy szerepében igyekezett ugyan az intencióknak megfelelni, de nem domborította ki kellőképpen a szerelmes kalandorát hajhászó vén rouét, féltékenysége kitörésében sem volt elég jellemző. *Majosházy Eszter* elég jól birkozott meg a fejedelmesszony feladatával, valamint *Füredi* is elég élénken tükröztette vissza a színigazgató gyötrelmeit. *Sajó* mint *Loriot* őrmester helyenkint túl ment a megengedhetőség határán és karrikatúrába csapott át. De a zenekíséret! Ebben a zene első törvényét: a harmóniát, hiába várhatjuk.

Csütörtökön *A nőszabó*, igen természetesen francia, s így eléggé csiklandós 3 felvonásos vígjáték ment. Magáról a darabról semmi jót sem mondhatunk. Elcsépelet, üres, szellemnélküli szójátékok gyűjteménye, telve sikamlós helyzetekkel és érthetetlen alakokkal, akiket azonban a szerző a mesenélküli darabban is a körülményekhez képest elég ügyesen alkalmazott. *Nagy Aida* az orvos felesége szerepét játszotta, s kicsiny szerepét elég ügyesen is alakította. *Nagy Aida* még egykori itt működése alkalmával már igen jó társalgási színésznőnek bizonyult. Jó volt *Sajó* a gyáros szerepében, azonban most sem álhatta meg, hogy szerepét oda nem illő szavakkal ki ne bővítse. *Füredi* a *Cassinet*, *Barts Aranka* a *Róza*, *Majosházy Eszter* az anyós szerepében elég jók voltak, azonban ez utóbbi a megengedhető határt néha-néha túllépte, amit különben *Lorándy* is megtett az orvos szerepében.

Pénteken zónaelőadásul *Milöcker Boszorkányvára* ment, nem nagy érdeklődés mellett.

Szombaton *Verő Györgynek* nagy operettje, az *Oroszlán vadász* került színre.

Nyomatott Becsek D. Fia könyvnyomdájában.

Száraz kiadó lakás!

Idős Dézsy Antal ujonnan épült házának emeleti lakrészei berbeadók.

Értekezhetni a tulajdonosnál a Bethlen-utczán, hol a lakást megtekinteni lehet.

Lakrész 5 szoba, 1 konyha és kamrából.

„ 3 „ „ „ „ „

72—1899. szám.

Pályázati hirdetmény.

A kormányzatomra bizott Udvarhelyvármegye törvényhatóságánál üreseedésbe jött alleveáltárnoki állásra ezennel pályázatot hirdetek s felhivom mindazokat, kik ezen állást elnyerni ohajtják, hogy az 1883 évi I. t.-cz. 13. §-ában előirt minősítésüket igazoló okmányaikkal felszerelt kérésüket hozzám 1899. évi április hó 5-ig adják be.

Tájékozásul megjegyzem, hogy ezen állás betöltésénél a levéltári szakvizsga előzetes letétele a pályázóktól feltétlenül megkivántatik.

Ezen állás javadalmazása áll 600 frt évi fizetés, 100 frt lakbérilletmény és 60 frt lakbérpótlékból.

Sz.-Udvarhelyt, 1899. február 4.

Gróf Haller János,
főispán.

Szám 1881—1899
k. ig.

Árlejtési hirdetés.

Közhírré tétetik, Székely-Udvarhely város tulajdonát képező felső-rét partbiztosítását illetőleg — mintegy 137 méter hosszúságban 3 sor rözse hengerekkel biztosítása — folyó hó 9-én délelőtt 1/2 9 órakor a városi tanácsbáznál nyilvános árlejtésen a jutányosabban vállalkozónak ki fog adatni, 700 frt kikiáltási ár mellett. A hozzászólani kívánók kötelesek 10% bánatpénzt letenni. A munkálatra vonatkozó szükséges felvilágosítást — hivatalos órákban Solymossy Lajos gazdasági tanácsos — készséggel megadja.

Sz.-Udvarhelyt, 1899. évi március hó 1-én.

Dr. Gyarmathy,
polgármester.

Kőbányai királysör!

A sörivő közönség figyelmébe!

Van szerencsénk a t. sörivő közönség b. figyelmét a jóhírnevű

Kőbányai Polgári Sörfőző Részvénytársaság

nálunk levő

SÖRRAKTÁRÁRA

felhívni,

hol mindig jégbe hűtött kitünő jó sör kapható.

Áraink:

- 1 palaczk világos —.18 kr.
- 1 palaczk sötét Barát-sör —.20 kr.

Tisztelettel

Rösler és Gábor

vaskereskedés, Kőbányai sör főraktár.

Kőbányai királysör!

Mindig friss jégbe hűtött

Kőbányai sötét Barát-sör!

Valódi és természetes borok legolcsóbb árban (22 krtól fölfele) csak a Székely Borkereskedés székelyudvarhelyi raktárában Szöllősi Samunál kaphatók. Szombatfalvi-utca, szeszgyár mellett
pinczék

RICHTER-féle HORGONY-PAIN-EXPELLER

Linimentum Capsici compos.

Ezen hírneves háziszér ellentáll az idő megpróbálásának, mert már több mint 30 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzsölésként alkalmaztatik köszvényél, csúzná, tag-szaggatásnál és meghűléseknel és az orvosok által bedörzsölésekre is mindig gyakrabban rendeltetik. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakorta Horgony-Liniment elnevezés alatt nem titkos szer, hanem igazi népszerű háziszér, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegenkénti árban majdnem minden gyógyszerháznál készletben van; főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten. Bevásárlás alkalmával igen óvatosak legyünk, mert több kisebbbértékű utánzat van forgalomban. Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget „Horgony” védjegy és Richter czéggjegyzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza.

RICHTER F. AD. és TSA., csász. és kir. udvari szállítók, RUDOLSTADT (Thüringia).

